

UREDBA O EMISIJI AZBESTA V ZRAK IN PRI ODVAJANJU ODPADNIH VODA

Uradni list RS, št. 75-3651/1997 (stran 5951) 5.12.1997, 20.12.1997

1. člen

Ta uredba določa posebne zahteve v zvezi z emisijo azbesta v zrak in pri odvajanju tehnoloških odpadnih vod iz virov onesnaževanja, in sicer:

- mejne vrednosti emisije azbesta in drugih snovi iz virov onesnaževanja,
- ukrepe v zvezi z zmanjšanjem emisije azbesta.

2. člen

Azbest po tej uredbi so vlaknati silikati: krokidolit (modri azbest), amozit (rjavi azbest), antofilit, aktinolit, krizotil (beli azbest) in tremolit.

Za vprašanja o emisiji azbesta v zrak iz virov onesnaževanja, ki niso urejena s to uredbo, se uporablja uredba o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 73/94 in 68/96).

Za vprašanja o odvajanju tehnoloških odpadnih vod iz virov onesnaževanja, ki niso urejena s to uredbo, se uporablja uredba o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda iz virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 35/96).

3. člen

Viri onesnaževanja po tej uredbi so objekti in naprave, kjer se pri opravljanju dejavnosti uporablja surovi azbest v letni količini 100 kg ali več, in sicer pri:

- proizvodnji surovega azbesta razen pri neposrednem pridobivanju azbestne rude,
 - proizvodnji, obdelavi ali predelavi izdelkov, ki vsebujejo azbest,
 - zbiranju, sortiranju, predelavi, obdelavi ali začasnem odlaganju azbestnih odpadkov (v nadaljnjem besedilu: vir onesnaževanja).
- Za vir onesnaževanja se po tej uredbi šteje tudi objekt ali naprava, kjer se obdelujejo ali uporabljajo izdelki, ki vsebujejo azbest, če lahko pri tem prihaja do izpuščanja azbesta v okolje.

Določbe te uredbe ne veljajo za komunalno odpadno vodo, ki nastaja v objektih iz prvega odstavka tega člena.

4. člen

Mejne koncentracije snovi v odpadnih plinih vira onesnaževanja so določene v tabeli 1.

Tabela 1

Vrsta snovi	Mejna koncentracija (mg/m ³)
Azbest	0,1
Skupni prah	30
Formaldehid	5
Amoniak	30
Amini: 2-naftilamin, anilin, dietilamin, dimetilamin, etilamin, metilamin in trietilamin	5
Skupni organski ogljik naslednjih lahko hlapnih organskih spojin: formaldehida, fenola, ksilenov, trimetilbenzenov in aminov	50

Mejne vrednosti iz tabele 1 veljajo za posamezen vir onesnaževanja, če količina azbesta v odpadnih plinih, izračunana kot vsota količin odpadnih plinov iz vseh izpustov vira onesnaževanja, presega mejno količino 0,5 g /h.

5. člen

Mejne vrednosti parametrov odpadnih vod iz vira onesnaževanja so določene v tabeli 2.

Tabela 2

Parametri odpadne vode	Izražen kot	Enota	Mejne vrednosti za iztok v vode	Mejne vrednosti za iztok v kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
1. Temperatura		°C	30	40
2. pH		pH	5 - 9	6,5 - 9,5
3. Neraztopljene snovi		mg/l	30	30
7. Strupenost za vodne bolhe		S _D	1	1
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
21. Svinec	pB	mg/l	0,5	0,5
26. Amonijev dušik	N	mg/l	5	a)
10. Arzen	As	mg/l	0,1	0,1
31. Fluorid	F	mg/l	10	20
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
38. Kemijska potreba po kisiku -KPK	O ₂	mg/l	200	400
39. Biokemijska potreba po kisiku - BPK ₅	O ₂	mg/l	25	40
41. Celotni ogljikovodiki* (mineralna olja)		mg/l	10	20
46. Fenoli	C ₆ H ₅ OH	mg/l	0,1	10

Opomba 1:

Zaporedne številke parametrov odpadnih vod in oznake * pri posameznih parametrih, ki veljajo za nevarne snovi, so povzete po Uredbi o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda iz virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 35/96).

Opomba 2:

Oznaka (a) v tabeli 2 pomeni:

- za odpadne vode, ki odtekajo na čistilno napravo z zmogljivostjo, manjšo od 2.000 PE, je mejna vrednost 100 mg/l,
- za odpadne vode, ki odtekajo na čistilno napravo z zmogljivostjo, enako ali večjo od 2.000 PE, je mejna vrednost 200 mg/l.

6. člen

Mejna letna količina neraztopljenih snovi v odpadni vodi iz vira onesnaževanja, ki je namenjen proizvodnji surovega azbesta in azbestnih izdelkov iz prvega odstavka 3. člena te uredbe, je 0,005 promila mase uporabljenega azbesta v izdelkih, proizvedenih v enem koledarskem letu.

Mejna letna količina neraztopljenih snovi v odpadni vodi iz objekta ali naprave za opravljanje dejavnosti iz tretje alineje prvega odstavka 3. člena te uredbe je 0,005 promila teže azbestnih odpadkov, zbranih, sortiranih, predelanih, obdelanih ali začasno odloženih v enem letu.

7. člen

Ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, lahko dovoli prekoračevanje mejne letne količine iz prejšnjega člena, če v postopku presoje vplivov na okolje ali na podlagi zahteve lastnika ali upravljalca vira onesnaževanja ugotovi, da kljub uporabi v praksi uspešno preizkušene in na trgu dostopne tehnologije, ki omogoča najnižjo tehnično dosegljivo emisijo, letna količina presega predpisano mejno vrednost.

8. člen

Iz objektov in naprav za proizvodnjo papirja in lepenke, ki vsebujeta azbest, je prepovedano odvajati odpadne vode v okolje, razen če gre za odpadne vode, ki nastajajo med čiščenjem ali vzdrževanjem teh virov onesnaževanja.

Za odpadne vode, ki nastajajo med čiščenjem ali vzdrževanjem in se iz objektov in naprav iz prejšnjega odstavka odvajajo v okolje, veljajo mejne vrednosti iz 5. člena te uredbe.

9. člen

Parametri tehnoloških odpadnih voda, za katere so s to uredbo predpisane mejne vrednosti, se ugotavljajo na iztoku odpadne vode iz vira onesnaževanja v kanalizacijo ali neposredno v vode brez predhodnega razredčevanja in pred njenim mešanjem s komunalnimi, padavinskimi ali drugimi vodami.

Koncentracija snovi iz prejšnjega odstavka v tehnološki odpadni vodi se določa za vsak iztok vira onesnaževanja v kanalizacijo ali neposredno v vode posebej.

Čas vzorčenja reprezentativnega vzorca pri prvih in občasnih meritvah odpadnih vod je ne glede na določbe predpisa o prvih meritvah in obratovalnem monitoringu odpadnih vod 24 ur ali je enak času dnevnega obratovanja vira, če ta obratuje manj kot 24 ur dnevno.

Občasne meritve odpadnih vod se ne glede na določbe predpisa iz prejšnjega odstavka izvajajo štirikrat v koledarskem letu.

10. člen

Emisija azbesta v zrak se ugotavlja na izpustu odpadnih plinov iz vira onesnaževanja. V primeru skupnega izpusta teh odpadnih plinov z odpadnimi plini iz drugih objektov ali naprav, ki niso vir onesnaževanja iz 3. člena te uredbe, se emisija azbesta v zrak določa pred mešanjem odpadnih plinov.

Koncentracija azbesta v odpadnih plinih se določa za vsak izpust vira onesnaževanja posebej, količino azbesta pa kot vsoto količin azbesta v odpadnih plinih vseh izpustov vira onesnaževanja.

Mejne koncentracije iz 4. člena te uredbe veljajo za mokre odpadne pline.

Za vir onesnaževanja, za katerega niso predpisane trajne meritve emisije snovi v zrak, se občasne meritve ne glede na določbe predpisa o prvih meritvah in obratovalnem monitoringu emisije snovi v zrak izvajajo dvakrat v koledarskem letu.

11. člen

Vir onesnaževanja čezmerno onesnažuje okolje, če:

- v eni od predpisanih meritev polurna povprečna vrednost koncentracije azbesta v odpadnih plinih presega mejno vrednost iz tabele 1 iz 4. člena te uredbe ali

- je po določbah predpisa iz drugega odstavka 2. člena te uredbe emisija drugih snovi iz tabele 1 iz 4. člena te uredbe čezmerna ali

- v eni od predpisanih občasni meritev izmerjena koncentracija neraztopljenih snovi v tehnološki odpadni vodi presega mejno vrednost neraztopljenih snovi iz tabele 2 iz 5. člena te uredbe ali

- so izmerjene vrednosti ostalih parametrov odpadne vode iz tabele 2 iz 5. člena te uredbe take, da po določbah predpisa iz tretjega odstavka 2. člena te uredbe vir onesnaževanja čezmerno obremenjuje okolje ali

- je presežena letna količina neraztopljenih snovi v tehnološki odpadni vodi iz 6. ali 7. člena te uredbe za 20 odstotkov ali več.

Če so za vir onesnaževanja predpisane trajne meritve emisij snovi v zrak, veljajo za ugotavljanje čezmernega onesnaževanja okolja za emisije vseh snovi iz tabele 1 iz 4. člena te uredbe določbe predpisa iz drugega odstavka 2. člena te uredbe.

12. člen

Pri načrtovanju, gradnji ali rekonstrukciji vira onesnaževanja mora investitor izbrati v praksi preizkušeno in na trgu dostopno tehnologijo, ki zagotavlja, da predpisane mejne vrednosti niso presežene in hkrati omogoča najnižjo tehnično dosegljivo emisijo azbesta.

Objekti in naprave, ki so vir onesnaževanja, ter njihovo obratovanje, načrtovanje in ocenjevanje ukrepov zmanjševanja emisije v zrak iz teh naprav, morajo ustrezati določilom smernice VDI 3469, 1 del.

Smernica iz prejšnjega odstavka je v izvirniku in slovenskem prevodu na vpogled v ministrstvu, pristojnem za varstvo okolja.

13. člen

Nadzor nad izvajanjem te uredbe opravljajo inšpektorji, pristojni za varstvo okolja.

14. člen

Povzročitelj obremenitve okolja mora v dvanajstih mesecih od uveljavitve te uredbe prilagoditi delovanje vira onesnaževanja določbam te uredbe. V času prilagajanja določbam te uredbe za vir onesnaževanja veljajo določbe predpisov iz drugega in tretjega odstavka 2. člena te uredbe.

15. člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(Objavljeno 5. 12. 1997)
